

Recensie: Interview Axel Flovent

foto © Axel Flovent

Recensie:

Axel Flovent is een twintigjarige IJslandse singer-songwriter. Zijn nieuwste EP "Forest Fires" kwam begin 2016 uit. De titeltrack kreeg ondertussen al meer dan twee miljoen streams. Zijn muziek doet denken aan die van Ben Howard, Bon Iver en landgenoot Asgeir. Het resultaat: dromerige nummers die zo de IJslandse sfeer oproepen. Concertnews.be had een gesprek met Axel Flovent.

Deze EP bevat indie folk nummers. Van waar komt de voorkeur voor dit genre?

Het was een vanzelfsprekende keuze om in dit genre muziek te maken. Ik hou zelf erg veel van goeie indie folk. Het hangt ook allemaal af van hoe je jezelf voelt. Toen ik jong was, luisterde ik veel naar pop punk. Maar bands zoals Band Of Horses en Death Cab For Cutie hebben dat perspectief veranderd. Zij hebben verschillende genres in hun muziek en dat beïnvloedt sterk hoe ik mijn muziek maak.

Mijn solowerk maakte ik sowieso altijd akoestisch. Ik werkte met harmoniserende ideeën. Daarna nam ik de nummers op zodat ze het best voor mij konden klinken. Gewoon puur de stem en de naakte gitaar. Hierdoor startte ik met indie folk te maken voordat ik ernaar luisterde. Dat heeft me veel geholpen. Maar Band Of Horses heeft een bepaalde rock n roll klank. Ik haalde daar dan de stijl uit die ik passend vond. Dat neigde meer naar het akoestische. Dat is goed omdat je dan niets meer nodig hebt dan enkel het instrument.

Zijn er naast Band Of Horses en Death Cab For Cutie nog andere bands geweest die u inspireerden?

Toen ik jong was, keek ik erg op naar Jimmy Eat World en Weezer. Dat waren in die tijd mijn favoriete bands. Die hebben me vooral op vlak van melodieën beïnvloed. In die tijd maakte ik zelfs nog punkmuziek. Jimmy Eat World heeft ook akoestische nummers die erg goeie soundscapes hebben. De nummers met een trage atmosfeer waren hierdoor altijd mijn favoriete songs. Erg simpele ideeën en melodieën maar toch aantrekkelijk. Tegenwoordig luister ik niet zo veel naar de muziek maar ik hou wel nog van hun idee. Weezer en Jimmy Eat World blijven spelen en brengen nog steeds platen uit. Ze blijven succesvol en dat is wel cool. Vier jaar geleden begon ik te luisteren naar Bon Iver. Dat hielp met de sfeerschepping in mijn muziek. Ik kopieerde een klein beetje het geluid dat zij doen.

Bent u altijd bezig geweest met het maken van muziek?

Van tien tot elf jaar zocht ik uit hoe ik zelf muziek kon maken. Ik ben begonnen met muziek maken wanneer ik elf jaar was. Ik heb dan de gemakkelijkste vorm genomen die er was. Via strofes en een refrein. Ik heb dan zo'n zeventig nummers geschreven in één jaar. Ze hadden allemaal dezelfde vorm. Het was zeer makkelijk voor mij maar ik hield er van. Het was echt gek hoeveel verschillende dingen je kan doen met zo'n gelijkaardige vormen en ideeën. Ik schreef veel dezelfde nummers maar dat maakte niet uit omdat het toch voor mezelf was. Als ik nu terugluister naar die songs dan is dat heel verrijkend voor mij. Ik zong helemaal anders en ook mijn karakter was anders.

U toert door Europa. Welke feedback krijgt u als artiest?

Ik doe naast een show in Nederland ook enkele shows in Polen en daar word ik wel goed onthaald. Ik krijg er meer respect dan in IJsland. Dat is vooral omdat niemand me hier kent. In IJsland komen er veel vrienden van mij kijken en dan beginnen ze ook sneller te praten waardoor de muziek zijn effect mist. Ik deed onlangs een show

in IJsland en mijn drummer had twee vrienden meegenomen. Ze praatten zeer luid middenin een nummer waardoor het een catastrofe werd. Ze denken gewoon dat ze aan het chillen zijn met vrienden en niet dat ze op een concert zitten. Op het Europese vasteland hebben mensen meer respect voor mij.

Hoe groeit u als artiest door de feedback die u hier krijgt op het vasteland?

Ik word meer bewust van de connectie tussen publiek en artiest. Ik voel wat zij voelen en dat is het beste gevoel dat je kan krijgen. Hierdoor weet ik ook beter wat ik wil. Ik krijg soms mails van fans waarin ze meer muziek vragen. Mensen willen altijd meer maar dat is deel van dit milieu. Als je bezig bent, wil je ook zelf meer maken. Ik probeer het wel geen effect te laten hebben op mij. Hun druk mag niets doen tegenover mij. Mijn eigen druk is op dat vlak het belangrijkste. Ik weet ook dat ik veel materiaal klaar heb. Dus ik moet hen eigenlijk altijd geduldig laten wachten. Dankzij shows te spelen en te touren helpt dat ook een beetje omdat mensen zo meer materiaal te horen krijgen.

Hoe zou u de muzieksce­ne in IJsland beschrijven? Wat maakt die uniek?

Het is heel groot en verschillend in genres. De meeste bands zijn ook beïnvloed door andere IJslandse bands. Veel mensen denken dat alles gelijk is aan Sigur Ros of Of Monsters And Men. Hierdoor denken ze al snel dat de muziek één grote eenheidsworst is. Maar er zijn veel artiesten in IJsland waar nog niemand van gehoord heeft. Ik denk dat iedere IJslander muziek maakt. Maar het is vooral dankzij de natuur dat het geluid gelijkaardig klinkt.

Bij ons in IJsland wonen niet zo veel mensen. De stilte en de natuur zorgen er voor dat we anders gaan denken. Wanneer je in een grote stad woont, zie je altijd mensen. Hierdoor probeer je daar in jouw eigen hoofd kalm te zijn. In IJsland zijn we van nature kalm. Ik word zelf een klein beetje paranoïde wanneer ik omringd ben door te veel mensen. Vooral als die mensen dan ook nog eens gestrest zijn.

Hoe bent u opgepikt geraakt door het grote publiek?

Ik werd op het perfecte moment door een manager gebeld. Ik moest nog vijf maanden naar school en toen was ik afgestudeerd. Dan zijn we beginnen samenwerken. Wanneer ik afstudeerde, tekende ik een platencontract. Hierdoor werd het mogelijk om meer te focussen op muziek. Sindsdien is mijn EP uitgekomen en speel ik op het Europese vasteland.

Mocht u niet begonnen zijn met muziek, welk beroep had u dan vandaag gekozen?

Ik denk dat ik een schilder of kunstenaar zou zijn geworden. Ik heb er altijd van gedroomd om graffitikunstenaar te zijn. Dat was eigenlijk mijn plan B. Maar misschien komt dat nog in de toekomst, wie weet. Ik pas het nu al een beetje toe door mijn eigen artwork te maken.

Nu bent u 20 jaar. Waar hoopt u binnen tien jaar te staan?

Ik hoop op zijn minst vier albums te hebben uitgebracht. Ik wil geen artiest zijn die op zich laat wachten. Vroeger brachten artiesten ieder jaar een album uit. Dat zou ook te veel van het goeie zijn. Ik wil er nog steeds mijn tijd in steken maar ik wil ook niet dat er altijd vier jaar tussen mijn albums kruipen. Deze lange tijdspanne is enkel goed om je eigen nummers beu te worden. Ik hou meer van variatie. Ik hoop dus om enkele platen te hebben tegen dan.

< Niels Bruwier >